

Barcelona, 23 de gener de 1931

aquella de la Torratxa

PERTENECE A LA BIBLIOTECA
DEL
ATENEO BARCELONES

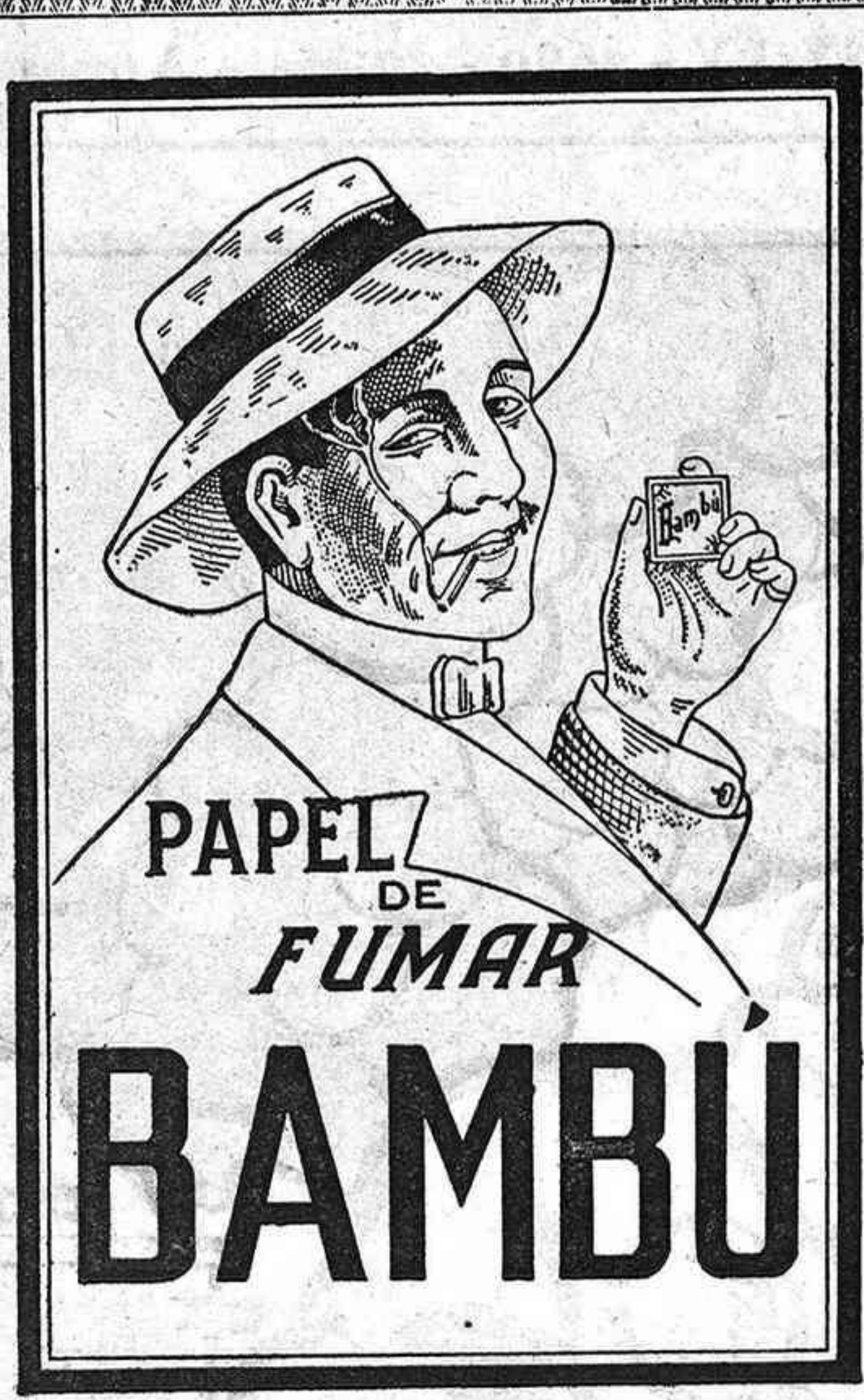
ANY LV - 2690 - 20 cts. - Atrassats, 40

Preparant-se

—Ja veuran quina sanfaina els faré!

VIES URINÀRIES
 Impureses de la sang - Debilitat nerviosa
 Prou sofrir inutilment de les dites malalties gràcies al meravellós descobriment dels
Medicaments del Dr. SOIVRE

Vies urinàries: *Blenorràgia* (purgacions), amb totes les seves manifestacions, *uretritis*, *prostatitis*, *orquitis*, *cistitis*, *gota militar*, etc., de l'home, i *vulvitis*, *vaginitis*, *metritis*, *uretritis*, *cistitis*, *anexitis*, *fluxos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb els **Catxets del Doctor Solvré**. Els malalts es guareixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que neces del metge, i ningú no s'assabenta de la seva

siten sempre la presència malaltia. Venda: 5'50 ptes. caixa
Impureses de la sang: *Sifilis* (avarosis), *casemes*, *herpes*, *ulceres varicoses* (llagues de les cames), *erupcions escrofuloses*, *eritemes*, *acne*, *urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les **Pindoles depuratives del Dr. Solvré**, que són la medicació depurativa real i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven, augmenten totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent, amb poc temps, totes les úlceres, llagues, grans, floronsos, supuració de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundós, no deixant a l'organisme rastre del passat. Venda: 5'50 ptes. flascó.
Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polucions nocturnes*, *espermatorrea* (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fatiga corporal*, *tremolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos de la dona* i totes les manifestacions de la *Neurastènia* o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les **Gragees potenciades del Dr. Solvré**. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medul·la i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la joventut, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrema vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual propi de l'edat. Venda: Pesseïtes 5'50 el flascó.
 Venda a les principals farmàcies d'Espanya, Portugal i de les Amèriques

NOTA.—Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes. en segells per al franquex a **Oficines Laboratori Sokatarg, carrer del Ter, 16. telèfon 544 S. M. Barcelona**, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desentortiment, tractament i guariment de les dites malalties.

MARICEL-PARK

GRAN PARC D'ATRACCIONS
 MONTJUIC

MUNTANYES RUSSES
 Les més sensacionals d'Europa

BUG L'atracció més trepidant

Witching Waves La sempre agradable atracció
 GRAN PISTA D'SKATING

MAGNIFIC RESTAURANT
 TOBOGAN - CASCADA - DISCOS - SKOOTER

Mitjans de comunicació:
 AUTOS: Carretera de Montjuïc, recentment asfaltada.
 PUBLIC: Funicular de Montjuïc (bitllet anada i tornada combinat amb entrada al Parc: 1 pta.)
ENTRADA AL PARC: 0,50 ptes.

Caruso, Fleta, Titto Schipa, Pau Casals, Sagi-Barba, etc.

Totes les celebritats impressionen en discos

La voz de su Amo

Companyia del Gramòfono, S. A. E.

Demaneu-los per tot arreu

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

CRÓNICA

EMILI JUNOY

La mort d'Emili Junoy ens ha afectat considerablement. Hom pot escriure una necrologia sobre qualsevol personatge i ésser perfectament impermeable al dolor. Hom no pot escriure unes ratlles fredes sobre la vida d'un home a qui s'ha estimat i a qui se li deuen consells professionals, advertències particulars i atencions amicalíssimes. No li sentirem contar cap més anècdota, no mastegarà més aquell cigar sofert, no llegirem aquells articles en què revelava cada cop una injustícia social, una paradoxa política, un desconegut tros d'història pintoresca. Emili Junoy era un dels homes que ha pujat més vegades les escales de Capitania General, del Govern Civil, del Bisbat, del Palau de l'Audiència per demanar favors pels altres. I quasi mai no li han estat agraïts.

Emili Junoy, que ha passat per totes les etiquetes polítiques—tradicionalista, radical, republicà, solidari, monàrquic, liberal, bolxevista sentimental, regionalista, etc.—, ha restat sempre un bon home. Ha tingut l'elegància de no deixar rancúnies mai darrera d'ell. Les úniques paraules despectives que he sentit respecte d'En Junoy les va dir un dia, d'esquitllentes, En Lerroux. Potser, però, era a conseqüència de què li haguessin reportat alguna d'aquelles frases incisives i sarcàstiques que de tant en tant Junoy deixava anar en mig de la seva bonhomia casolana. La força d'Emili Junoy ha estat sempre la generositat. Quan no ha tingut diners per a ésser-ho en sentit material, ha tingut la comprensió i la humanitat necessària per a ésser-ne en el sentit espiritual.

Emili Junoy ha despès la seva fortuna en favor dels pobres de tota mena. Pobres de carrer, pobres d'esperit; peripatètiques fallides, vaguistes, etc. "Don Emilio", com tothom li deia, era qui devia donar aigua a l'assedegat, pa al famolenc; diners a qui en necessitava. Consells no en donava mai. No en volia donar mai. I així com, per exemple, una gran part de rics de Barcelona, quan hom els demana diners, dona consells, ell, quan li demanaven consells, donava diners. Això, naturalment, no ho pot resistir cap fortuna, per considerable que sigui, i Emili Junoy s'arruinà plenament eixugant misèries. El món seguia, però, ple de llàgrimes i de dolors, per emprar el lèxic sensible de Junoy. Les petites misèries que ell procurava evitar seguien, com abans, o augmentaven. Aviat la ruïna trucà a casa seva. Cada cop la davallada era més significativa. I no obstant, ell, tot i adonant-se'n, no deixava de seguir protegint els pobres, donant duros i pessetes, quan ja no podia fer-ho. I un home com ell, que

Francesc Madrid passejant amb Emili Junoy

hauria d'haver estat quelcom respectat i plorat, travessà aquests darrers anys en una amargura infinita. El seu drama íntim, que ell procurava que no traspués, era prou clar per als pocs que l'estimàvem de debò. Emili Junoy patia de veure el que era la ingratitude. Els amics rics, mantes vegades feien veure que no el veien, i quan el saludaven, ho feien de lluny i amb un aire fred i poc social: "Adiós, Emilio..." I apretaven el pas com pensant: "Veuràs; no el tractem gaire, que, a lo millor, un dia et pot demanar dues-centes pessetes". I, generalment, aquests pobres rics dels Casinos i dels Círcols, mantes vegades, per

passar per homes importants, li havien demanat a "don Emilio", aquell sant home de "don Emilio", que els presentés al ministre d'Hisenda de pas per Barcelona, a la "diva" acabada d'arribar, al senyor Cambó o a qualsevol dels amics de la magnífica col·lecció que posseïa Junoy, que ha estat una de les col·leccions més extraordinàries del món. Perquè don Emili Junoy ha estat amic i amic fidel i prudent dels homes més diversos: Salvador Seguí i Martínez Anido; el rei i En Lerroux; el Pare Vallet i Angel Pestaña; Cambó i la Pastora Imperio; Clemenceau i Mata Hari; Dato i Marcellí Domingo; el "Gallo" i Francesc Macià; Primo de Rivera i Santiago Alba.

I aquest home, que tenia totes aquestes amistats, no sabé servir-se'n per treure cap profit de la política. Ell, que tenia un plet amb l'Estat i una sentència a favor seu del Tribunal Suprem, no ha pogut aconseguir que l'Estat li pagués el que li devia, ni amb Parlament ni amb Dictadura. Un home així,

que no ha demanat res per a ell, hauria d'haver tingut la devoció de la gent que el coneixia i el tractava.

Aquests darrers anys de la vida d'Emili Junoy han estat una creu; una creu dolorosa i terrible. Ha vist com les amistats se li allunyaven; com ja no tenia esma per guanyar-se la vida. Sabia que la seva ploma no tenia la fertilitat i l'agilitat d'abans, i escrivia uns articles adaltrats perquè no tenia més remei que guanyar unes pessetes. Era advocat, i no volgué exercir mai la carrera, perquè no es digués que posava llur influència al servei del seu profit personal. Cambó l'havia volgut nomenar conseller d'alguns negocis d'ell, tan sols perquè tingués un sou i unes dietes, i no acceptà mai, perquè considerava que no era honorableprofitar-se de l'amistat.

I aquest home sensible, humà, que sembla un tipus de novella russa, s'ha vist menyspreat fins pels criats d'aquell Círcol on ell havia fet córrer l'or, en la seva pleni-

tud vital; on ell havia lliurat de quintes a fills de criats servils i miserables que, en veure'l ara, pobre i humil, quan demanava paper d'escriure per als seus articles periodístics, se'l miraven amb un gest d'importància i deien, amb un aire important: "Aquest pelat!" I al costat dels criats amb ànima de socis del Círcol hi havia els socis amb ànima de criats que, perquè havia arribat a deure uns rebuts, e' volien expulsar per manca de pagament. A ell! A aquest "don Emilio", generós, cordialíssim, benefactor, que només feia que anar pel món repartint favors i servint a tothom, amics i desconeguts!...

Aquest article no té, com hauria de tenir, un lligament específic. Surt tal com raja de la màquina d'escriure. No el sé fer d'una altra manera. Tinc tantes coses per dir de "don Emilio" i contra aquesta miserable societat de Barcelona, que fins s'ha mostrat avara de la multitud que devia rodejar el fèretre, que m'estimo més acabar.

Em fan tant fàstic certs personatges, que no trobo paraules exactes per a llençar-los a la cara, en aquest moment.

Ho deixo per un altre moment.

I ara, què? Qui anirà cada matí a Capitania, al Govern, al Palau de Justícia, a demanar llibertats, amnisties, indults, oblits, perdons? Amb la marxa definitiva de "don Emilio", se n'ha anat el Pare Pedaç de Catalunya.

FRANCESC MADRID

CAMBÓ I EL CONQUERIDOR

Els exabruptes del senyor Cambó són cèlebres. Un dels seus defectes polítics capitals és el de viure completament apartat del poble, defecte que s'accentua en ell cada dia més.

No és estrany. El senyor Cambó és multimilionari. Té relacions amb els financers més importants del món. Porta una vida de rajà. Es tracta amb gent instintivament conservadora, amb gent de diners i de títols i amb dames de l'alta societat. Li agrada anar sovint a Madrid, per tal de dinar amb ducs i ministres, tot parlant una mica de política.

I, és clar, en acabat, el contacte amb el poble li desplaui, li produeix un malestar creixent. En la seva famosa política de realitats, el poble, en el fons, no hi entra per res. La política és merament un afer de sobretaula... i de tècnics.

L'altre dia, per exemple, a Madrid, a quarts de tres de la tarda, quan el senyor Cambó travessava, voltat dels seus secretaris i corifeus, el hall de l'hotel on s'estatja, li sortí al pas una comissió que anava a cercar el seu preciós ajut. El que portava la paraula començà un parlament altisonant, que no s'esqueia pas gens, certament, en aquell lloc i hora. Lloava les altes virtuts del Rei En Jaume el Conqueridor, per a fer-ne després, sens dubte, a manera d'exordi, un paral·lel amb les del senyor Cambó.

—Don Jaume—feia—, el gran don Jaume, don Jaume el preclar...

—Don Jaume—tallà secament el senyor Cambó—, en aquesta hora, ja havia dinat. I jo, en canvi, encara estic dejú. Passin-ho bé!

I sense més explicacions, prosseguí novament el seu camí, voltat del seu cor d'addictes i secretaris...

CAMBÓ, CANDIDAT

D'anècdotes, com aquesta, en corren moltes que confirmen el caràcter agre i bruscat del polític de la Lliga. Ara precisament en recordem una altra que, si no anem equivocats, ens va contar Rovira i Virgili.

Era en plena campanya electoral. En un poble, no lluny de Barcelona, havia de celebrar-se un important acte de propaganda catalanista. Cambó, amb altres polítics, va arribar-hi la nit abans i va estatjar-se a casa d'un dels principals terratinens del poble.

Per a després del sopar, s'havia organitzat una gran vetllada, a la qual havien d'acudir, és clar, un bon contingent de propietaris i pagesos rics, enllaminats per la presència d'En Cambó.

Cambó, però, tot just va haver acabat de sopar, va alçar-se:

—Senyors—va dir en mig de l'estupefacció general—, em trobo molt cansat, i me'n vaig a dormir. Bona nit a tots!

¿Cal afegir que els catalanistes, en aquell districte, van perdre les eleccions?

COLOFÓ

Aquest és Cambó, amic lector, el flamant "Don Francisco". No t'estranyi, doncs, que ara, en lloc d'haver-se posat al servei de la bona causa, s'hagi convertit, com un Bugallal qualsevol, en el més estrenu paladí del vell règim.

L'homenatge a Maria Morera

El passat diumenge se celebrà l'homenatge a Maria Morera, la nostra gran actriu, homenatge al qual s'associà l'Ajuntament, i, per tant, la ciutat. Maria Morera té en el seu historial prou mèrits per a merèixer aquest homenatge. Els organitzadors, per a celebrar-lo, aprofitaren l'avinentsa d'haver-li estat atorgada la Medalla del Treball. I els organitzadors eren Apelles Mestres, Alexandre Cardunets, Salvador Alarma, Lluís M. Branzuela, Josep Mullor i Claudi Fernández, pel Comitè executiu; figurant en el Comitè d'honor l'Ateneu Barcelonès, l'Associació d'Artistes Lírics i dramàtics, el Foment de les Arts Decoratives, l'Associació de la Premsa Diària, l'Associació de Teatre Selecte, el Comitè Soler i Roviroso, el Foment de la Sardana i la Tertúlia Catalanista.

Al matí, a l'Ajuntament, el batlle accidental lliurà solemnement la Medalla del Treball a l'eminent actriu.

Assistí a aquesta cerimònia una nombrosa concurrència, entre la qual abundaven els artistes. A més de la medalla, li fou ofrenat un pergami i nombrosos rams de flors. Un d'ells, lligat amb una cinta catalana, fou portat a la capella de Sant Jordi. Detall vertaderament enternidor.

Al Parc hi hagué audició de sardanes i un vermut d'honor amb els conseqüents brindis.

I al vespre, a Novetats, la funció que en altre lloc resenyem.

Per ací i per allà

Compadim els pobres peatons que estem exposats a què un estre mecànic d'aquests que tant abunden a la nostra ciutat, ens faci a miques així que baixem de la vorera; però, en llegir les diàries ordres de la Delegació de Circulació, no podem per menys que compadir els pobres propietaris d'autos, els xofers que els guien i els carreters barcelonins.

Cada dia, gairebé, és implantada en un carrer o altre l'anomenada "Direcció única", i el bo és que mai no havia estat tan desorganitzat, com ara, afer de tanta importància. A més del volant, els que guien vehicles, hauran de portar enganxat al parabrises o a la vela un pla de la ciutat amb les "Direccions úniques" i de conveniència que imposa l'Ajuntament. Altrament, mai no sabran per on hauran de passar i no guanyaran prou per multes. Perquè això de les multes està esdevenint una cosa tan corrent, que mig creiem que existeix un concurs entre la guàrdia urbana, amb premis als qui n'imposin més.

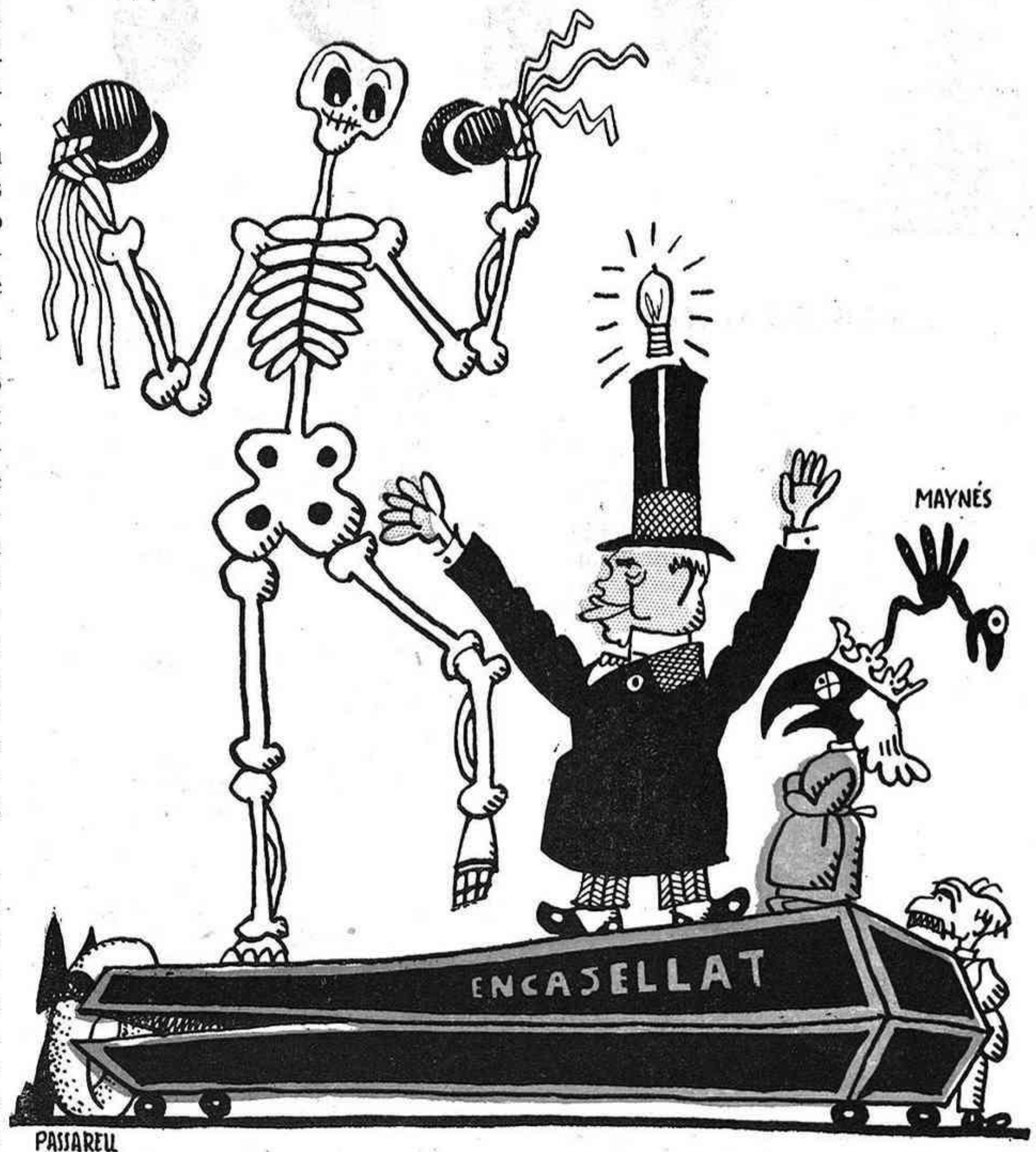
Bé està que es procuri descongestionar els carrers de més trànsit; estem d'acord en què volguem semblar una ciutat grandiosament cosmopolita i ensopeguem amb pals, fanals i urbans a cada vint-i-cinc metres; però d'això a imposar-se una tasca sense solta ni volta, donant direccions úniques a carrers que maleïda la falta que els fa i deixant llocs més centrals a mercè del rodatge, sense mirar-se gens pel físic del peató, hi ha una estona llarga.

No es cregui que critiquem per ganes; no vulgui pensar el lector que sentim aversió per aquestes senyals grogues que prohibeixen l'estacionament, ni pels discos, ni pels urbans que, a aquest pas, de tant xiular, els hauran de dotar a més de la porra, d'un cantiret d'aigua i una paperina de "bolados". Res de tot això. Com a bons barcelonins, ens agrada transitar amb tranquil·litat pels carrers, i si pot ésser, llegir-hi el diari i tot, sense por ni entrebancs. Però en veure que cada vegada que hem de travessar places com la de Catalunya i Universitat, que, malgrat de tenir "Direcció única", has de mirar a un cantó i altre, si no vols fer oposicions a ingrés al Clínic i, en canvi, carrers com els de l'Eixample van en una sola direcció, no podem menys que protestar de la forma poca-solta que es fan les coses a la nostra ciutat, i aixecar el crit al cel per a conservar el nostre cos lliure de tota trompada.

El dia que s'instauri la veritable direcció única als dos llocs esmentats, farem un elogi de la Delegació de Circulació. Mentrestant, únicament podem demanar a tots els caritatius lectors que installin un nou llit en qualsevol hospital, i que la capçalera porti el lletreret així: "Per la víctima desconeguda de la Direcció única".

DOMÈNEC DIUMENGE

Aquest número ha passat per la censura

— Apa, que la sinceritat electoral és mitja vida !

Epidèmies

Encara que benigna—no tant, però, com nosaltres voldríem, ja que en pocs dies ha arrabassat de la vora nostra persones estimables, amics caríssims—, ha fet la seva aparició la grip, aquesta epidèmia a què estem tan acostumats i que si un hivern no vingués, fins i tot la trobaríem a mancar.

Les estadístiques gripals són ben colpidores. Hi ha ciutats el nucli d'habitants de les quals dona un percentatge esgarrifós de malalts. Empreses de treball, teatres, societats, indústries, clubs, etc., gràcies a aquesta epidèmia, han interromput les seves tasques i esperen amb dalit les "altes" dels metges per a retornar al si dels negocis.

Les farmàcies no donen l'abast a la seva clientela, els metges van esverats d'una casa a l'altra, i en els cementiris s'hi veu un moviment corprenedor. Per aquests tres oficis de darrera hora, ha tornat l'agost...

Cuideu-vos la pell, amics. Que la grip no us clavi urpada i hàgiu de fer uns quants dies de vacances hivernals. Mal per mal, val més esperar les de l'estiu i passar-les de panxa al sol. Són més econòmiques i no representen el perill d'aquestes en què, de grat o per força, ens porten a l'altre barri.

DEPORTS

La crisi del futbol

Durant tota la setmana passada es publicaren, a les seccions deportives dels diaris de la nit i del matí, un dia sí i l'altre també, mantes gasetilles parlant de la crisi del futbol; notificant les reunions que celebrava, gairebé contínuament, la Federació, encaminades a conjurar-la, i, finalment, d'altres donant compte dels acords presos per aquesta, per tal d'evitar-la, o almenys de contrarestar els seus efectes. L'acord pres al final d'una sèrie de reunions d'allò més laborioses fou, sembla, amplificar els equips del grup. Sense cap altre comentari, di-

rem d'entrada que aquest acord ens fa l'efecte d'un pegat en un banc. I direm més: que en aquest camp — el de la crisi — l'actuació, els acords i tot el que faci i desfaci la Federació, farà més mal que bé. Que en comptes de contrarestar-la, n'amplificarà l'extensió. I que si s'entossudeix a remeiar-la, acabarà matant de mala mort i per sempre més, aquest esport que tant havia preponderat fa pocs anys.

Per la Federació — i per això s'ha bellugat —, "crisi" vol dir el següent: Que a l'hora de passar comptes, aquesta troba que no li surten, en comparació amb uns quants anys endarrera, i que vol igressar els mateixos, diuen, sigui com sigui. Per això, únicament, ha pres l'acord d'amplificar els clubs de primera categoria, no pas perquè la preocupi la manca d'afició, evident, i el poc interès que l'aficionat es pren pels partits de campionat, d'eliminatòries i els de lliga i tota mena de combinacions establertes per la Federació amb el propòsit únic d'anar buidant, com més de pressa millor, les butxaques de l'espectador endiu-menjat.

A la Federació no la preocuparia gens ni mica la crisi del futbol, si en aquesta no hi anessin barrejats els seus interessos, que ella considera igual que la renda d'una propietat llogada, igualment com si fos un propietari de cases posades a lloguer.

El mal de la crisi ja ve de lluny, i no serà pas la Federació, mentre continui actuant com fa ara, la que hi posarà remei.

El mal ve del dia que s'establí legalment el professionalisme. Buscar per al-

tre cantó, és buscar tres peus al gat o fer el ximple, sense ésser-ho.

El mal ve d'aquell dia, per les següents raons: perquè l'esport, en general — i em refereixo a l'esport en general — s'aguantava en l'aire, perquè està muntat en l'aire.

Aquí, de fet, només n'existeixen dues menes d'esport: la boxa i el futbol. I totes dues tenen els mateixos vicis d'origen. Uns directors que, directament o indirectament, l'exploten; uns deportistes que actuen cobrant, i una massa de públic que fa d'esportiu els diumenges anant als camps de futbol, igualment que si anés al Paral·lel a veure una sarsuela.

A més a més, aquí no tenim més que un club de futbol potent. El Barcelona. L'Europa i l'Espanyol fan el paper del miserable ben vestit.

En aquestes circumstàncies, establir el professionalisme, ¿no fou estirar més el braç que la mànega? ¿No fou anar més enllà de les possibilitats esportives d'ací? ¿No foren ganades de posar, en el clos de l'esport, més farciment que gall? ¿No es va anar massa de pressa a establir-lo?...

Implantar el professionalisme i baixar automàticament l'interès dels espectadors d'aquest joc, fou tot u. ¿Aquest fet, tan clar, tan significatiu, no vol dir res?

Amb aquest fet, la Federació hi hauria de parar compte. I si no n'hi para, és perquè pensa aplicar remeis abstractes a malalties concretes, la qual cosa, en llenguatge vulgar, vol dir fugir d'estudi.

¿Quin és el club d'ací capaç de sostenir, fora del Barcelona, un, dos, tres equips de primera línia sense anar a parar a la ruïna? ¿Qui és ací capaç d'obtenir recaptacions d'importància, fora del Barcelona? Cap. Abans, l'Espanyol, però quan tenia En Zamora a l'equip i l'equip jugava al camp de Les Corts. I l'Europa, quan aquest, després d'haver vençut a l'Espanyol, amb En Zamora a la porta, al seu propi camp, se les havia amb el Barcelona, al mateix camp de les Corts. Si tombaven la cosa al revés, les recaptacions s'aprimaven considerablement.

Es a dir que, de fet, només n'hi havia un, de club capaç de sostenir el profes-

sionalisme: el Barça. Els altres dos quedaven sempre amb una pota enl'aire i la butxaca buida. I no us dic res dels que vénen al darrera d'aquests dos amb el flaviol del professionalisme sonant. El Badalona, el Gràcia, el Sans, etc. Aquests darrers han fet més badalls que rots. Únicament, que els han dissimulat menys que l'Espanyol i l'Europa.

Aquesta és la veritat dels fets. Ara bé. En adonar-se la Federació, amb un parell d'anys de retard — això cal anotar-

ho —, de la crisi del futbol, es reuneix i pren acords encarrilats a remeiar-la. Determina ampliar el número d'equips de primera fila. Es a dir, acorda estendre la misèria arreu, o establir la repartidora aplicada a la misèria. Sembla que hagi pensat el següent: Que essent més a repartir-se-la, semblarà que n'hi hagi menys.

Davant d'aquest acord n'hi ha per treure's el barret, saludant amb veneració als homes clarividents que l'han pres, i posar-se a riure com a orats. I després fer allò tan característic que fan els gossos a totes les cantonades: Pipí.

Un cop li ha vist el cul, diu que és femella. Vet ací el procediment que es gasta a la Federació.

Han vist la minva d'ingressos, i com que allà passen per tot, àdhuc per l'anorreament complet del futbol, per tal de poder fer caps i mànegues per a impedir

que baixi la recaptació, s'han inventat l'amplificació.

El remei serà molt pitjor que la malaltia.

Heu-vos ací el resultat de voler aplicar, tant si ve a tomb com no, vulgues no vulgues, l'exemple d'Anglaterra al nostre país, el qual, esportivament parlant, i per comparació amb Anglaterra encara més, és un país de pagesos.

Amb això de l'esport i especialment amb el futbol, ens ha passat una cosa que es pot resumir en una anècdota.

A un parisenc, a Buenos Aires, un del país li pregunta:

—Oiga, comparecito, en París hay tantos automóviles como aquí?

Aquí, en implantar el professionalisme, es devia pensar una cosa per l'estil respecte d'Anglaterra.

✱

Resultats que ens interessin: El de l'Espanyol i l'Europa. Quedaren quatre a zero. Ja està bé, i no cal fer cap comentari. ¿Què volen més comentari que el resultat mateix?

El del Barcelona a Irún. Empataren, quedant un a un. També està bé. Fet i fet, el Barcelona aguanta el tipus.

El del Júpiter-Badalona. Dos a un, a favor d'aquest. Això vol dir que en la puntuació el Badalona li ha passat al davant.

Pels Quirzes i els Manolos, i la penya de can Martrí, val la pena.

GOL-KIK

Hem trobat aquell municipal que la setmana passada volia trencar-nos la closca, amb un feix de fulles de l'empadronament sota el braç. Aquesta vegada, més que guàrdia, semblava un camàlic. A l'altra mà hi portava un tintret i una estilogràfica de 0,95. Francament, no volíem dir-li res. Però es veu que tenia ganes de xerrar, com a bon municipal, i, d'una banda a l'altra de carrer, cridà:

—Ei! Passi-ho bé, home!

—També, vostè?—I creient que l'home-secret ens diria quelcom interessant, hem travessat el carrer en quatre gambades i picant-li l'esquena li hem demanat un llumí. Deixa els estres sota les seves cames i ens diu:

—Ja ho veu! Malviatge d'empadronament! Em sobren més de tres-centes fulles, i no sé què fer-ne. I el bo és que tenim ordre de no tornar-ne cap sense omplir. Estic mort, senyor "priodista". Cregui que, tot i donar-nos dos ralets per cada fulla que repartim, un altre any em posaré malalt per no fer-ho.

—Dos rals per fulla?—hem preguntat fent el pagès.

—I ara! Que no ho sap? Jo em creia que vostès ho sabien tot. Sí, senyor. L'Ajuntament ens paga mitja peseta per cada fulla, i ens regala aquesta ploma estilogràfica i el tintret...

—Bé, però, tenint estilogràfica, no caldria que portessin el tintret.

—Sí, té raó. Però és que un servidor no la sap omplir, aquesta ploma.—I ens ha ensenyat tots els dits empastifats de tinta.

—I què, marxa bé la cosa? Tothom omple la fulla que els porten?

—Sí, sí, sí. Jo n'he repartit set-centes...

—Així us heu guanyat setanta dures?

—Quasi, quasi. Em penso que passaré dels cent. Ara vaig a casa a omplir-ne un parell de dotzenes que corresponen al 276 d'aquest carrer, i veu?, és aquell solar d'allà. Encara no hi ha cap casa. Però el cens d'una població es veu que és una cosa seriosa i s'hi ha de posar la gent i les cases que un dia o altre hi hauran.

—Molt bé, home.—Ja em disposava a acomiadar-me del guàrdia zelós, quan he pensat que li faria un gros favor si li demanava un centenar de fulles i, a hores perdudes, les hi omplia amb tota la llista d'amics que, de deu anys ençà, viuen a can Tunis, pujant a mà dreta. Atentament, l'home ha comprès la meva bona fe i no me les ha donades.

Discos

—La Argentinita canta dos cuplets: "La Clara" i "Cambio de línea". La Argentinita té una veu clara i agradable.

—"Paca la Telefonista" ha estat impressionada pels seus intèrprets Empar Saus de Caballé, Rodolf Blanca i Pere Segura, que n'han fet una creació.

També ha impressionat l'"Orquestra Demon" el "passa-calle" i el "xotis" de "Paca la Telefonista".

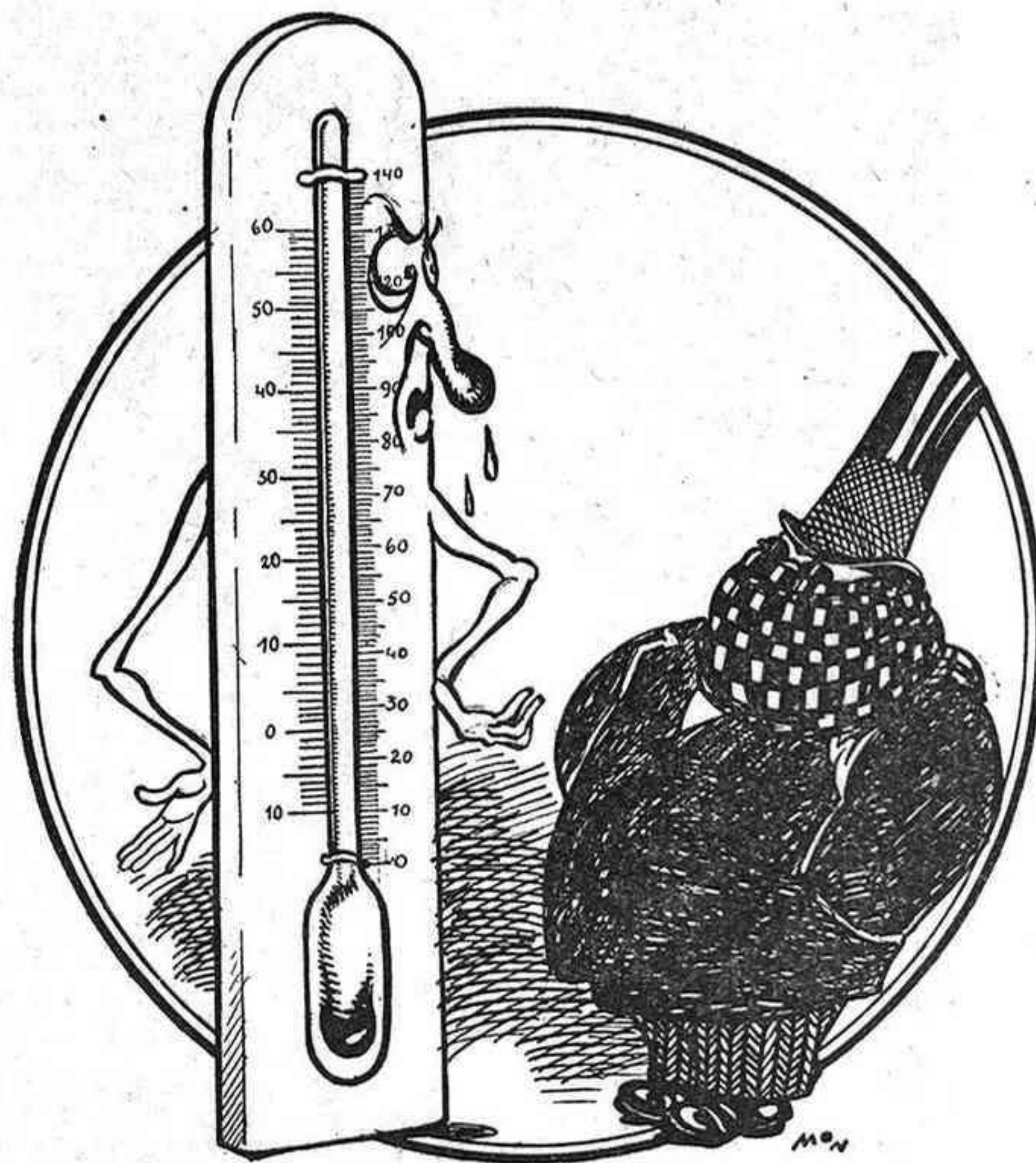
—El notabilíssim actor còmic senyor Díaz, mort recentment, acompanyat per l'"Orquestra Demon", ha impressionat uns "Villancicos" que tenen molta gràcia.

—L'Orquestra "High Hatters" té un disc amb "Estrellados" i "Reina de mi corazón".

—La Banda humorística "Los Gansos" també ha impressionat un disc titulat "Canta, Canta".

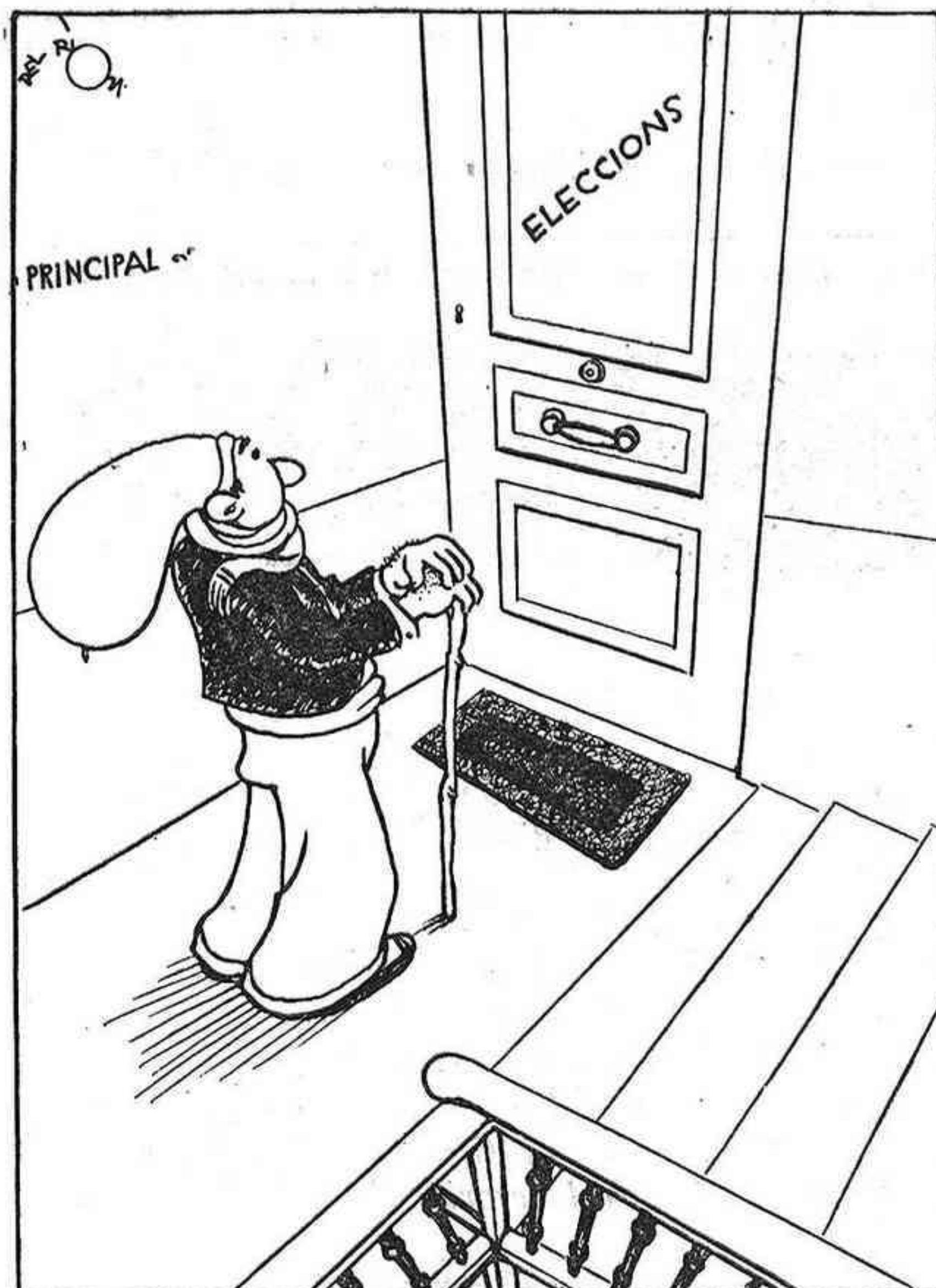
Diversitat de gustos, per a triar; és tot el que ha publicat la Companyia del "Gramofon".

BAMBI

Termòmetre polític

—Bufa! com s'està posant, tot això!

—Vint vegades he pujat, i sempre ho trobo tancat

LA DONA

Dibuixos del famós dibuixant del passat segle Eusebi Planas

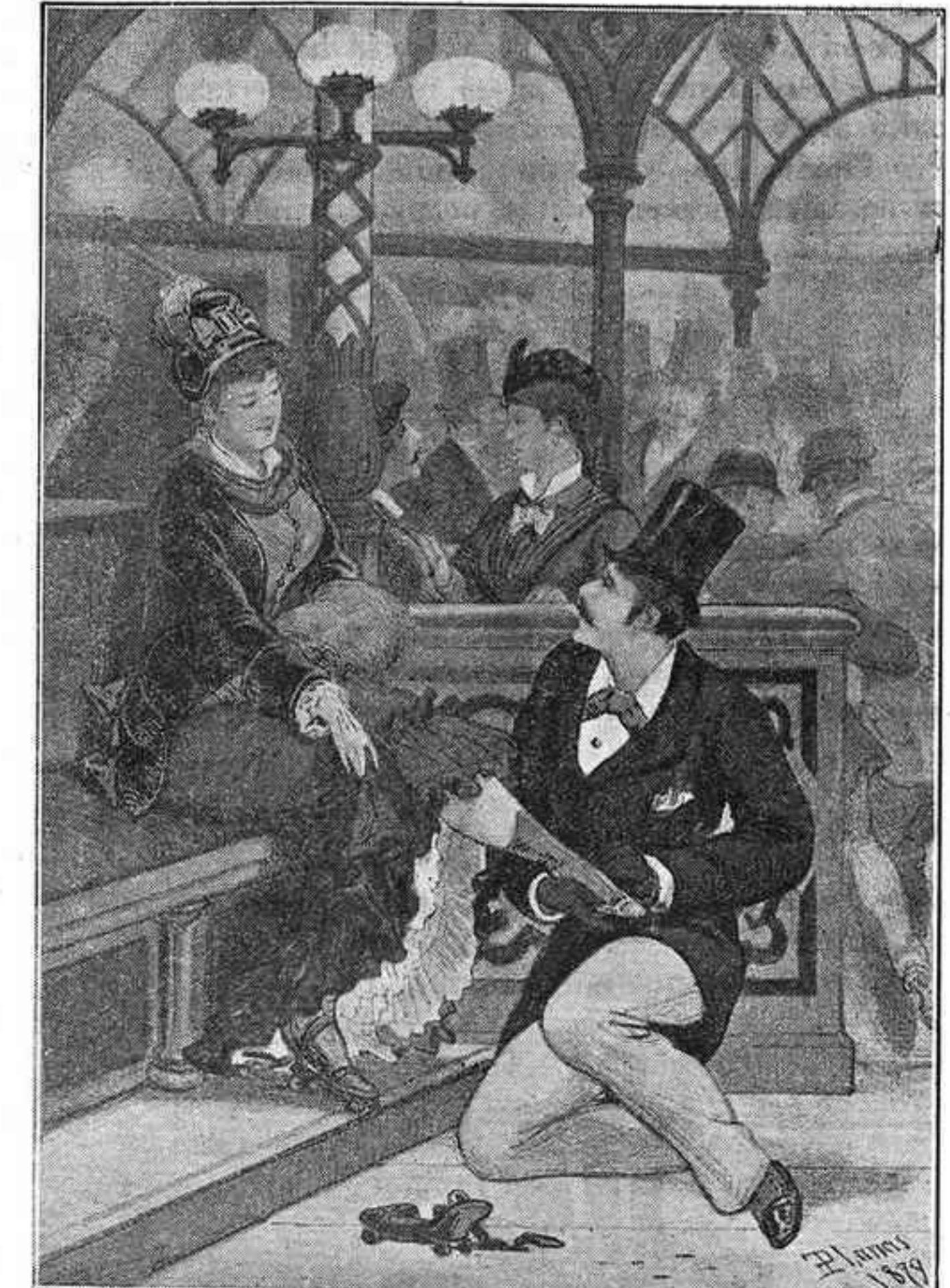
—Filla! m'empipen, tantes faldilles en els nostres vestits!
—T'equivoques. Vols un vestit elegant? Mira'!!

—Decididament, sols es pot fer carrera, en el teatre.
Avui tot és qüestió de cames, i els meus baixos, crec que...

—Té vostè unes cames admirables, de primera força.
— (Encara no ho saps bé tu...)

—Vostè sap patinar?
—Ai! marquès, de qualsevol manera!

UNA FILLA ILLUSTRE

La dansatriu Tórtola València és una de les dones que més i millor han fet parlar d'elles. És una reclamista formidable. Si no hagués dedicat les seves energies—i quines energies!—a la dansa, hauria estat un formidable agent de publicitat. Ningú com ella no ha posseït l'art de fer-se el reclam: ni Salvador Dalí pintant amb sorra i suro i escrivint poemes de mocs secs, ases podrits i escopinades al retrat de la mare; ni Cambó llençant notes i viatjant com si estés empeltat de maleta; ni Giménez Caballero fent-se "bombos" a "La Gaceta Literaria" i venint disfressat a Barcelona.

Virai ha estat—i és—molt amic de Tórtola València, i se sent orgullós d'aquesta amistat. No tothom pot ésser

amic d'una ballarina. I menys d'una ballarina com aquesta, tan sensacional, tan espectacular.

Virai ha conegut poques dones del talent i la gràcia de Tórtola València. D'ella i de les seves coses se'n podria escriure un llibre. Les seves "toilettes" fastuoses i absurdes, les seves amistats amb prínceps i artistes, les seves manies graciosíssimes, els seus menús en els quals les fulles de rosa es barrejaven amb el bròquil o la llagosta a l'americana, tot en ella era singular i extraordinari. Hi hagué una època, quan Tórtola ballava a la "Sala Imperio" les músiques de Grieg, de Leo Delibes i de Tchaikowski, que tots semblàvem tocats de l'ala. Estàvem emmetzinats, "tortolitzats". Fins n'hi havia uns quants que fumaven encens, amb gran indignació de la concurrència, al teatre del carrer de la Diputació. Un d'ells era Virai.

Ara feia molt temps que no sabíem res de Tórtola València. I això ens estranyava, perquè Tórtola no pot passar massa temps sense fer parlar d'ella. I per fi n'hem tingut noves: les hem tingut per mitjà de Joan Carranza, periodista d'"El Día Gráfico". I quines noves, senyors! D'aquelles que no en cauen cada dia, d'aquelles sensacionals de debò.

Uns deien que Tórtola València era anglesa, filla d'un

empleat del British Museum; altres que sevillana, filla d'un lord anglès i una gitana. Doncs, no, senyors! Res d'això. Tórtola València és catalana, com Colom! Tórtola València és barcelonina, nascuda al carrer de Mallorca!

L'haviem oblidat, i ella fa que, amb aquesta revelació sensacional, la recordem. I fa que recordem a Pompeius Gener—perquè li vol fer un panteó—, al qual també teníem massa oblidat.

Creiem que Catalunya s'enorgullirà sincerament d'aquesta nova filla il·lustre.

VIRAI

L'ESPERIT DELS DIES

Pere Coromines

Pere Coromines ha tingut un gran èxit amb les seves conferències a l'Havana. Ha fet en aquelles terres amigues una gran impressió. Ha conquistat l'admiració no solament per la seva figura, ans per la vida intel·lectual catalana. Això no ha estat cap sorpresa. D'antuvi sabíem que Pere Coromines és el millor ambaixador que pot tenir el nostre esperit.

Pere Coromines és, en efecte, dels escriptors catalans que tenen una curiositat espiritual més vasta; una formació més sòlida; una obra personal més respectable. És, altrament, un dels nostres intel·lectuals amb més dots personals de mundologia. Que molts escriptors i fins polítics catalans són molt sovint poc sociables, potser per tradició, potser per falta de caràcter. Contràriament, Pere Coromines és un gran senyor que sap ésser amable tot fent sentir la seva superioritat; que sap ésser delicat, restant viril; que se serveix de l'humor i de la ironia, més que com d'una arma per ferir, com d'un recurs per captivar. L'esperit de finesa, que s'ha complagut a glossar en un dels seus assaigs més penetrants, té en ell una exemplar irradiació.

Pere Coromines és un savi, un savi autèntic; però no un savi eixarreit. És un d'aquests savis que segueix la tradició francesa començada per En Fontenelle—l'admirable Fontenelle tan car a Farran i Mayoral—, que fan amable i somrient la saviesa. El literat pren en ell la profunditat del filòsof, i el filòsof s'encomana les gràcies del literat. Per això és un gran vulgaritzador, però no en el sentit de fer esdevenir vulgars les arts i les ciències, sinó en el de fer interessar l'home distret, la dama frívola, en les altes coses de l'esperit.

Ve't ací per què diem que Pere Coromines és el millor ambaixador de la nostra cultura. Ve't ací la causa del seu èxit. Dissabte vinent, per celebrar aquest èxit, per celebrar el seu retorn, li serà ofert un sopar d'homenatge. Tribut ben merescut a l'home que ha sabut guanyar tanta simpatia per als catalans; aquesta simpatia de què tanta necessitat en té el nostre poble.

Segurament en aquest cordial homenatge hi haurà tots aquells que representen un valor en el món intel·lectual. ¿Qui no voldrà alçar la copa amb Coromines i per Coromines?... Per l'home que, amb tanta dignitat, més enllà de l'Atlàntic, ha sabut encarnar, no en un matis, sinó íntegrament, l'esperit de Catalunya?

DOMÈNEC GUANSÉ

Art i Artistes

GALERIES LAIETANES

D'un caient molt simpàtic els paisatges d'En Mas-Collellmir, són atractius a la manera dels de l'Iu Pascual, però menys fets. Hi ha correcció i seny en pintar amb prudència; sense afany de descobrir normes i sense encarrinonar-se tampoc, va fent via i arribarà a tenir un nom arrelat.

LA PINACOTECA

Altra volta En P. Sabaté Jaumà ens fa present d'una exposició d'aquarelles de les seves i amb això volem dir que són obres d'art de les que no en corren.

La gràcia d'aquest pintor és el pintar a l'aquarella amb la fermesa d'olis; ben dibuixades i més ben colorides tenen una qualitat mai no sospitada en qui no coneix el cas excepcionalíssim que constitueix En Sabaté entre els aquarellistes d'avui.

Les quaranta-cinc obres exposades formen un conjunt de gran vàlua, i un cop més cal felicitar l'expositor per la fermesa del seu art.

GALERIES MARAGALL

Conjuntament exposen En Manuel Martí, escultor, i En Juli Soler, pintor, tots dos amb èxit.

En Soler és un olotí que pinta sense prejudicis d'escola, vol dir que no fa res per seguir els pintors d'Olot ni tampoc per fugir-ne. És, abans que tot, un xicot honrat que pinta posant-se davant del paisatge i portant a la tela el que veu, interpretat tal com la seva sensibilitat li ho dicta.

No ha arribat encara a les màximes possibilitats del seu temperament, però és ja un pintor gairebé fet i que té condicions per a destacar-se dels artistes de la nova generació.

Les escultures d'En Manuel Martí estan influenciades per un ambient molt modernista, però les salva el talent innegable de l'autor, qui, quan adquireixi la fermesa i la personalitat que ara li manca, farà forrolla, car té domini de la tècnica i bona comprensió de la línia i dels volums.

BORIEL

Satisfacció

—Mira, noi: ja ens han beneït!

TELLO EN LAIDE

LICEU

En el nostre primer teatre ha estat presentada la cèlebre diva Toti dal Monte, que ha cantat l'òpera del mestre Donizetti "Lucia di Lammermoor", en companyia dels artistes Enzo de Muro Lomanto, Carlo Morelli, Luciano Donaggio, sota la batuta del mestre Antonino Votto.

No cal dir com desitgem que l'actuació de la famosa diva sigui un èxit artístic i de públic, car l'empresa s'ho mereix, i la vàlua de la prestigiosa cantant així ho fa esperar.

NUEVO

Amb "Flors de Mar-Bella", llibre de Francesc Oliva i música del mestre Lambert, s'ha inaugurat la temporada de teatre líric català. El públic ha aplaudit com mereixia aquesta obra, l'ha rebut bé.

Francesc Oliva ha escrit un llibre la primera condició del qual és l'honradesa. Deliberadament ha volgut fugir d'un fals

EL MESTRE LAMBERT,
autor de la música

FRANCESC OLIVA,
autor de la lletra

patriotisme de cartró—car també n'hi ha de l'altre, del bo—, que tant fàcilment li hauria guanyat l'aplaudiment del públic. Una senzilla anècdota d'amors li ha servit per a bastir dos actes força interessants i emotius a moments, en els quals sols fluïxeja la part còmica i li perd qualitat.

La música del mestre Lambert, molt melòdica i sense grans complicacions, més reeixida en els números còmics que en els dramàtics.

En la interpretació cal destacar els noms de les senyores Ferrer, Valor, Fontserè i Marco, i els dels senyors Godayol, Royo—un actor còmic com una casa—, Cosin i Llimona. Molt discrets i entonats tots els altres.

Bé, el decorat d'Angel Fernández.

***

Per a després de "Flors de Mar-Bella" hi ha anunciada una obra de Màntua i una altra de Duc-Salvat. Si aquest és tot l'esdevenidor que té el nostre teatre líric, valdria més no començar. Un teatre per analfabets val més no fer-lo. I, no obstant, hi ha obres de bons autors catalans en cartera.

NOVETATS

Avelí Artís, que un temps havia escrit comèdies més que acceptables i dignes d'elogi, ha escrit una comèdia —una més—dolenta. Aquesta comèdia es titula "La senyoreta porta el volant". Nosaltres no hi sabem veure cap mèrit. I el públic, que va rebre-la fredament, tampoc.

Sentim sincerament el fracàs: el sentim per l'autor, i, sobretot, pel públic, que, si hom segueix donant-li obres de tan poca envergadura, de tan poca consistència com "La senyoreta porta el volant", cada dia s'allunyarà més del nostre teatre.

I això caldria que, els que poden, ho evitessin.

El passat diumenge se celebrà la funció en homenatge a l'eminent actriu Maria Morera. S'ha representat "La corona d'espines", el darrer èxit de J. M. de Sagarra, i ha cantat Mercè Plantada, la nostra gran liederista, sempre digna dels millors elogis.

Per avui està anunciat el debut de la companyia de Grand Guignol, gènere envers el qual sentim poques simpaties.

COMICO

Ha debutat la companyia de Cèlia Gàmez. Ha debutat amb "Las cariñosas", obra semblant a totes les altres del gènere que amb tant entusiasme —un entusiasme digne de millor causa— conreen a Madrid els senyors Guerrero i Alonso, pels quals Barcelona—gràcies a la beneiteria del nostre públic i els nostres empresaris—és una mena d'Amèrica. No hi ha cap autor català que hagi guanyat amb totes les seves obres ço que ha guanyat a Barcelona el senyor Guerrero amb "La Monteria", posem com exemple.

Es llàstima que al costat de Cèlia Gàmez, sempre tan gentil, no hi figuri Faustí Bretaño.

ROMEA

Alfons Roure és un cas típic de popularitat guanyada fàcilment — massa fàcilment —, i perduda de la mateixa manera. Diem això perquè el dia de l'estrena d'"El rei de la llana", al teatre Romea no hi havia ni mitja entrada. O el senyor Roure ha perdut els amics, els incondicionals, els admiradors, o bé els amics, els incondicionals, els admiradors no volen anar a Romea, o bé tenen massa por del fred.

Nosaltres, però, que no en tenim, i anarem a Romea, creiem que els amics, els incondicionals, els admiradors d'Alfons Roure —si encara n'hi queden, que, per aquest camí, n'hi quedaran pocs—feren bé en no eixir de casa.

"El rei de la llana" és una comèdia en la qual tot és vulgar, gruixut i tronat: l'anècdota, els tipus, el diàleg, etc.

AVELÍ ARTÍS

ALFONS ROURE

— Què ha estat això?
— Res, que he portat unes poesies al Director, i me les ha tornades.

BARCELONA

“Llévame en tus alas” és una mena d'espectacle que signen els senyors Renom i De Rosas. No valia la pena que un actor tan ben considerat com De Rosas posés en escena aquest espectacle. “Llévame en tus alas” és un espectacle cursilet i ensucradet que recorda els que alguns joves de la “buena sociedad” organitzen en “sus posesiones” cada estiu amb un fi benèfic i per a sortir retratats en les pàgines dels periòdics gràfics de Madrid.

ESpanyol

S'ha estrenat un nou vodevil — relativament nou — que signa un autor modest, tan modest, que sols s'atreveix a posar les inicials: M. P. Aquest vodevil es titula “El truc del quarto de bany”.

Literàriament és poca cosa, molt poca cosa. Teatralment, sembla fet de retalls.

Creiem que Josep Santpere podria fer una temporada millor que la que està fent. I creiem que tots hi sortirien guanyant: ell i el públic.

POEMES, d'Ambrosi Carrion.

Els que fem crítica literària—o els que, com nosaltres, sols podem donar una breu notícia dels llibres nous que van apareixent—tremolem quan cau un llibre de versos a les nostres mans. I pensem en el vici que tenen tots els joves de destapar-se amb un llibre de versos.

Aquesta vegada, però, no ha estat així. Al contrari: no hi havia dret a què un poeta de la força lírica i de la puresa d'Ambrosi Carrion no ens donés el seu llibre de versos. Es clar que tota la seva obra és obra d'altíssim poeta—recordeu “Cap de Flames”, “La Miraculosa”, “Epitalami”, una de les obres més belles del teatre català—, però mancava en la seva obra el volum de poesia pura. I ací el tenim—acompanyat d'un excellent retrat de l'autor per l'excellent Joaquim Biosca.

No ens queda espai més que per a dir-vos: adquiriu els “Poemes” d'Ambrosi Carrion. Hi trobareu versos magnífics, versos que no es troben cada dia. I ens remerciarem per haver-vos recomanat aquest llibre.

INICIACION A LA FILOSOFIA, per A. E. Baker. Traducció i prefaci de Francesc Sussanna.

Ha fet bé l'Editorial Apolo en donar-nos una versió d'aquesta obra. I ha fet bé encarregant la traducció a Francesc Sussanna. Francesc Sussanna, sense crits, sense “reclame”, d'una manera silenciosa i seriosa, és un dels homes més ben preparats a Catalunya per als estudis filosòfics. Just és, doncs, que a ell li encarreguin la traducció d'una obra de valor filosòfic com aquesta del professor Baker, que és una història del pensament humà.

NOCES D'ARGENT. Poesies, de Florenci Cornet.

A Florenci Cornet no el coneixíem sota aquest aspecte de poeta. A Florenci Cornet el coneixíem tan sols pel seu aspecte de comediògraf, de comediògraf notable. Recordeu “Les bessones”, “La fosca”.

Ara, però, ens arriba d'ell un petit llibre de versos: “Noces d'argent”. Versos senzills, fàcils, correctíssims, d'una gran emoció, hom els llegeix amb gust i en guarda un record amable.

LA JOIA CATALANA, per J. Masferrer i Cantó.

No és gaire freqüent que a Catalunya—on, cal confessar-ho, la gent llegeix poc—es publiquin llibres de la importància d'aquest: llibres de tan rica presentació, editats amb tan bon gust; llibres que honoren la biblioteca més rica. En aquest sentit “La joia catalana” és una de les obres més reeixides.

Quant al text, Masferrer i Cantó fa un història ple de bon sentit aportant dades ben interessants.

“La joia catalana” és un llibre que honora la bibliofília nostrada.

COMICOS AL DESNUDO, per Enric Povedano.

Enric Povedano és un excellent actor còmic i un escriptor remarcable.

La matèria que tracta en aquest llibre seu, ell la pot tractar com ningú, amb més gràcia i més coneixement de causa que ningú. El millor elogi que pot fer-se d'aquest llibre és el següent: “Còmicos al desnudo” són tres hores de rialla no interrompuda.

ALPHA

Notes d'un carnet

El desig carnal de la dona es congela quasi sempre en el record.

***

La vibra que posseeix el verí més metzinós i mortal és... l'enveja.

***

Es més meritori comprendre que sentir la tendresa.

***

L'elegància, tal com l'entén certa gent, acostuma a ésser l'essència de lo antiestètic.

***

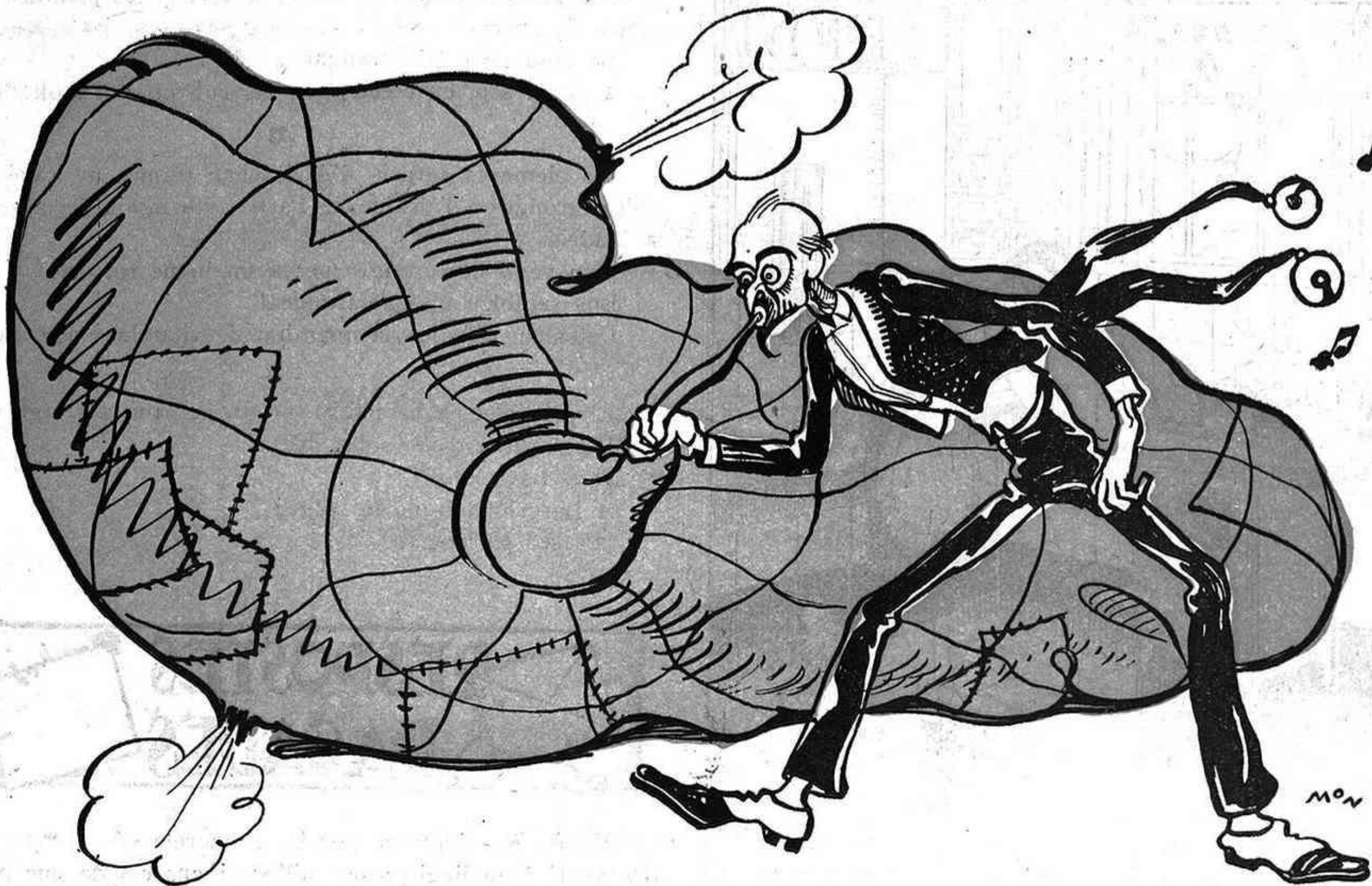
La vàlua de les joies que ostenta un home senyalen el grau de la seva ignorància i insensibilitat.

***

Es una vulgar impertinència atrevir-se a classificar la boniquesa de les dones; en el fons totes posseeixen la mateixa bellesa.

SANTIAGO GARCÍA PONT

—Ja pots bufar, ja; però em sembla que no l'arribaràs a inflar.

Provant de cantar l'amor

Com et cantaré, amor, amb prou justesa,
si ets divers com el vent i com el mar?
Si ets enyor i esperança tot alhora;
goig i dolor; el riure i el plorar?

Amor, Amor que beses i mossegues:
no tens Pàtria ni Déu; el teu camí,
planer o esquerp, no reconeix fronteres,
no té record d'on començà, ni fi.

Ets somni de donzella i plany de mare,
pregària de convent, clam de bordell,
pany de bolquers i creu de sepultura,
batec del cor i càlcul del cervell.

Així, mig de gairell, no molt segura,
t'escauria una mitra per capell;
una creu amb punyal tot d'una peça
sostenint un colom blanc i novell.

Duries per corona, margarides
amb una passionària al mig son volt;
damunt del pit, violes mig marcides
i tarongina; per ceptre un gira-sol.

Genet en corcer blanc, clapat de negre,
galopant sempre en ales del neguit;
a la gropa la humana saviesa,
perduda en mig del dia i de la nit;
sempre el món serà teu, i a tes petjades
es farà pols la humana voluntat,
perdut el seny i l'actitud incerta,
corpresa per l'engany del teu esclat.

LLUÍS MONTAGUT

Sembla que el comte de Figols es presentarà diputat per Girona. El comte de Figols és aquell que a la Diputació es portà tan bé amb motiu de l'amnistia.

No envegem pas els gironins.

✽

El ministre d'Instrucció ha disposat que als rectors de les Universitats els sigui donat el tractament de Magnífics.

Alguns d'ells ja el tenen, aquest tractament: són uns magnífics... ases.

✽

Són tan poques les coses de què poden parlar els diaris, són tan poques—encara menys—les que deixa dir la censura, que, com a tema obligat, tothom ha parlat del fred.

Mai no podíem somniar que un cor tan nombrós entonés aquella cançoneta:

“Ai quin fred que fa...”

✽

Segons un cens recent, Sangai té una població de 3.144.838 habitants.

Es, doncs, després de Londres, Nova-York i Berlín, la quarta ciutat del món.

La quarta, abans, era París.

✽

A Madrid, aquest any, a la grip li diuen “Chevalier”. Aquí ja sabem com li diríem.

—La cuina de gas és atractiu, neta i econòmica.

Diuen que estan a punt de treure la censura.
Diuen que aviat serà aixecat l'estat de guerra.
Diuen, encara, que les eleccions seran sinceres.

I nosaltres diem que ja comencem a estar cansats de fer els minots.

✱

Segons estadístiques, aquest any, per Sant Antoni, varen presentar-se molts més rucs a la benedicció que en els anteriors.

I cada any n'hi haurà més. Es un bestiar que a la nostra terra costarà molt d'extingir.

✱

Calvo Sotelo, cansat de xerrar, ha escrit un llibre.

Bé; això de "llibre" és per la forma. Perquè pel contingut... "que te crees tú eso!"

✱

A Bilbao, entre dinou individus, varen menjar-se un ase. I la llàstima és que el pobre ruc no havia estat beneït. Se'l varen menjar tres dies abans de Sant Antoni!

Sort que els brams d'ase no arriben al cel. Si no, aquells dinou tranquils estarien, ara, condemnats.

✱

Una dona va denunciar que volien segrestar-la.
Tota una colla de gitanos es barallaren.
En plena Rambla, es desafien dos individus.
Una sogra que pega a la nora.
Seixanta-dos atropells d'automòbils en un sol dia.
Tres ensarronats pel "tímo" de les misses.
I després diran que la censura no deixa dir res. No ho cregueu, us enganyen!

✱

A Ordunya, una colla de minyons que es deien republicans, es van menjar un ase, en mig d'una gran gatzara.
...Potser era un ase simbòlic.

A Cuba, els pagesos, malgrat de les mesures preses pel govern, segueixen destruint, en gran escala, les plantacions de la canya de sucre.

La cosa no és d'estranyar...

Tothom sap, en efecte, que els cubans són molt "salats"...

✱

Els elements agraris d'Alcira han tramès un vagó d'exquises taronges a l'alcalde de París, amb motiu de la seva visita a Madrid.

¿Un vagó de taronges per a un home tot sol?

Ens semblen massa taronges!

Calculeu, calculeu la quantitat de vitamines que això fa.

✱

El preu del pa ha baixat un 50 per 100 a l'Argentina.
Perquè diuen que sobra blat.

¿I a Barcelona?

A Barcelona, ¿què hi sobra?

¿Potser paciència?

E. P. R.—Aquesta poesia, senyoreta, és massa personal. De vostè hem llegit coses millors i ens consta que pot fer-ho així. Envii alguna altra coseta.

E. S.—No podem publicar-ho, perquè no s'adiu al caire del periòdic. Consti, però, que està bé i teniu tota la raó.

E. M. C.—El redactor a qui vós us dirigiu, no té res a veure amb la resposta, i com per altra part un escriptor mai no pot ésser jutge dels seus mateixos treballs, lamentem la vostra molèstia.

J. de T. Ll.—Per la prosa ha passat ja l'oportunitat, i les poesies són molt defectuoses.

Ll. Ll. A.—No esteu de sort, amic. Cap de les tres no és publicable. Però vós, si us hi fixeu millor, podeu fer-ho bé. Endavant, doncs.

D. S.—El tema permet fer una cosa millor.

E. V.—Hem de dir-vos que adoleixen de certs defectes. Altrament, si us havíeu proposat fer-ho en prosa rimada, no us han sortit prou reeixides.

Impremta "L'Esquella" i "La Campana", Om, 8, Barcelona

ESPECTACLES

GRAN TEATRE ESPANYOL

Companyia de vodevil JOSEP SANTPERE

Primers actors i directors:

JOSEP SANTPERE i ALEXANDRE NOLLA

Primera actriu: MARIA FORTUNY

Avui, divendres, tarda, a les cinc: POPULAR.

BOIRES DE LONDRES

Nit, a les deu: El divertit Vodevil de gran èxit

EL TRUC DEL QUARTO DE BANY

Deshabillés - Picardia - Bon humor - Alegria - Grimègia

Demà, dissabte, tarda: FIXAR-SE EN EL CLASSIC CARTELL. — Nit, i diumenge, tarda i nit, GRANDIOSES FUNCIONS.

LLIBRERIA ESPANYOLA D'ANTONI LOPEZ

Rambla del Mig, número 20

BARCELONA

Telèfon número 18692

OBRA NOVA

A F R O D I T A

de **PIERRE LOUIS**

Traduïda al català per D. Guansé i A. G. Salesas

Un volum 8.^u ptes. 5

NOVETAT

Boston-Barcelona

(Un campament a l'Atlàntic)

per **ENRIC BLANCO**

Pessetes 5

EPISODIS NACIONALS

G I R O N A

B. PÉREZ GALDÓS

Traducció de J. Burgas

Ptes. 3

Obra nueva de **A. PALACIO VALDÉS**

Sinfonía Pastoral

Novela de costumbres campesinas

Un tomo en 8.º, pesetas 5

JAUME PASSARELL

Cent ninots i una mica de literatura

Un volum luxosament imprès, 10 pessetes

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem de pèrdues si no es remet, a més, 30 cèntims per a certíficat. Als corresponals se'ls atorguen descomptes

DEPOSITO A LA BIBLIOTECA
DEL ATENEO BARCELONÉS

La dida

—Fa mala cara, i tan bona que és aquesta llet!